

Giới thiệu Tình Yêu Từ Quả Bóng Màu Cam

Thể loại: Hiện đại

Tôi và anh chung trường, lớp học lại cạnh nhau, nếu như tôi đứng đầu về môn lý thì anh chính là người đứng đầu môn toán.

Thật sự thì anh chính là nam thần mà tôi luôn ngưỡng mộ, đẹp trai, thanh tích học tập tốt...

Nhưng hình như nam thần ấy đã thuộc về tôi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Từ Quả Bóng Màu Cam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Kể từ ngày xác nhận làm người yêu của nhau, Hứa Nhiễm tôi và Chu Hạo đã hẹn nhau đúng 8h sẽ gọi điện thoại cho nhau.

Hôm nay là ngày đầu tiên đấy, tôi thấy cực kì hồi hộp, nằm trên giường cầm điện thoại lần qua lần lại hồi lâu chờ điện thoại của ai đó. Tôi sẽ không gọi trước đâu, mất mặt lắm mặc dù trước kia chúng tôi vẫn ngày ngày gọi điện thoại cho nhau, nhưng mà tối hôm nay lại khác, là trang sử khác rồi mà.

Không để tôi chờ lâu, tầm 2ph sau thì điện thoại đổ chuông.

Nhìn màn hình điện thoại lóe lên hai chữ đầu heo, tôi tủm tủm cười vui vẻ mới hắng giọng bắt máy.

“Đang làm gì đấy? Đang chờ điện thoại của anh đấy à?” Đầu giây bên kia vang lên âm thanh trầm ấm của một chàng trai.

Nghe anh nói vậy, tôi lên giọng phản bác: “Làm gì có, em đang học bài đấy, ai rảnh mà nhớ anh chứ?”

Đáp lại tôi là tiếng cười khê của anh, điều này càng làm tôi tức giận hơn. Ai cho phép anh cười cơ chứ.

“Anh... không cho phép anh cười em”

Biết tôi đã tức giận, anh cũng thu liễm lại nụ cười, nghiêm túc trò chuyện với tôi.

Hai đứa nói chuyện đủ những thứ trên trời dưới đất, mãi đến khi mẹ gõ cửa nhắc nhở thì cả hai mới lưu luyến tắt máy. Thật tiếc mà, mãi mới có một ngày cuối tuần không phải đi học mà mà lại không cho tôi thức khuya.

Lại nói chuyện về hai chúng tôi, Hứa Nhiễm tôi ở trong mắt ba mẹ và bạn bè là cái đứa đàn ông mặc váy, ngang tàng và buồng binh. Tôi thích đi giày thể thao, mặc áo hiphop, trên tay lúc nào cũng mang theo một quả bóng rổ, đằng sau tôi lúc nào cũng là đám con trai gọi tôi là lão đại bởi vì tôi chơi bóng rổ hơn họ, có võ nghệ đủ quật hết đám con trai trong lớp. Tôi như vậy ai mà nghĩ tôi lại có thể cảm nắng với một người con trai cơ chứ?

Tôi quen anh vì anh học cùng ban với tôi, ở ngay lớp bên cạnh. Nếu tôi là lão đại 12 Lý thì anh là lão đại 12 Toán, với một đứa tính tình như tôi, muốn được tôi kính nể thì người đó phải giỏi hơn tôi, làm cho tôi tâm phục khẩu phục mới được. Thật ra thì ngoài cái mào lão đại đánh đám ra tôi chả có gì để so với anh. Anh đẹp trai, thanh tích học tập lại tốt mà tôi, học hành ngất ngểu, lúc nào cũng chập chững đủ qua lớp là được rồi nhưng mà tôi không phục, không phải chỉ đẹp trai chút thôi sao? Không phải học giỏi hơn chút thôi sao? Có chơi bóng giỏi hơn tôi không? Cho nên cái đứa háo thắng này đã hạ chiến thư thách đấu với anh ngay trong sân bóng của trường.

Còn nhớ ngày đó nhận được chiến thư của tôi, anh hơi sững người, ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi cứ nhưn mày khiêu khích với anh, cuối cùng anh lại mỉm cười xoa đầu tôi: “Nếu cậu thích, tôi sẽ đấu với cậu, nhóc à.”

Nhóc, cậu ta dám gọi tôi là nhóc ư? Đầu tôi bốc khói rồi, tôi sẽ hạ cậu ta cho cậu ta đẹp mặt, không phải bằng tuổi sao? Ai là nhóc còn chưa biết đâu. Hừ.

Và rồi cuộc đấu cũng diễn ra. Tuy tôi là con gái nhưng lại yêu thích bóng rổ từ bé, ngày ngày lại có ông anh trai luyện cho nên tay nghề tốt lắm, con gái thôi nhưng tôi có thể chấp hết đám con trai lớp tôi đấy. Ấy thế mà hình như hôm đó tôi ra ngoài không xem giờ hoàng đạo sao ấy, mới chỉ một hiệp trôi qua, ban đầu anh còn thả cho tôi đi bóng, nhưng càng về sau tôi thật sự không thể qua nổi hàng rào của anh, thất bại thảm hại chưa bao giờ có nhưng lại không hề cảm thấy mất mặt chút nào. Nhìn những đường bóng di chuyển đầy chuyên nghiệp của anh, tôi như bị thôi miên vậy, lão anh nhà tôi cũng chưa chắc chơi thắng được anh ấy chứ, tôi thật sự cuồng anh rồi.

Từ ngày đó, tôi luôn tìm anh đi chơi bóng, tiếp xúc với anh, chơi nhiều với anh, tôi dần bị anh cuốn hút, anh rất tỉ mỉ và tình cảm, làm gì cũng thứ tự có trước có sau mà cái bản tính của tôi thì hậu đậu, bị anh gỡ đầu không biết bao nhiêu lần. Một người như anh bảo sao các bạn gái trong trường không điên cuồng mới lạ và hình như tôi chạy trời chạy nắng nhưng chạy không thoát khỏi ma trảo của anh rồi.

Không biết từ lúc nào tôi luôn theo dõi từng bước chân của anh, thích trò chuyện qua điện thoại với anh vào mỗi tối, thích mỗi ngày được anh qua nhà sau đó hai đứa sẽ leo lên xe đạp thể thao đi học, sẽ không vui khi có cô gái nào đưa thư tình cho anh, có phải tôi cảm nắng rồi không?

Tôi lên mạng xã hội, tí mi kiểm có laptop kiểm hỏi tụi con gái eva về triệu chứng này, tụi nó bảo cảm nắng người ta rồi còn gì nữa. Nhìn đám comment trên đó, trái tim tôi đập bình bịch, mặt tôi nóng lên, chết cha rồi, làm sao bây giờ?

Ban đầu tôi chần chờ lắm, không dám trò chuyện với anh, thấy anh luôn kiểm đường vòng mà đi, thật ra thì tôi muốn né tránh anh. Tôi muốn khẳng định lại tình cảm của mình, lần đầu yêu mà, tôi không muốn bị thua thảm hại đâu. Nhưng mà một tuần trôi qua, không ngày nào tôi không nhớ đến anh, muốn gọi điện thoại cho anh nhưng lại thôi. Anh thì vẫn thường gọi tới nhưng đều bị tôi kiểm có cho xong chuyện.

Không ổn rồi, tôi nghĩ mình sẽ không cầm cự nổi mất thôi. Sau một buổi tối trằn trọc mất ngủ, tôi quyết định ngày mai sẽ tỏ tình với anh, cho dù có bị từ chối cũng phải làm, tôi là ai chứ? Là cái đứa ngang tang không sợ ai đấy. Nói vậy thôi chứ tôi sợ bị từ chối lắm, chắc sau này tôi sẽ không dám yêu nữa mất.

Không chờ tôi tìm anh tỏ tình thì anh đã tìm tôi tính sổ rồi.

Sau khi kết thúc giờ học sáng, tôi đang định sẽ đi tìm anh thì đã thấy anh chạy sang lớp tôi, kéo tôi một mạch đi thẳng lên tầng thượng của trường.

“Tiểu Nhiễm, em làm sao vậy? Có phải em đang tránh mặt anh không?” Anh nhìn tôi đầy không vui nhưng tôi không biết vì sao anh lại như vậy, tôi oan mà.

“Em... không phải em né tránh anh đâu, thật ra thì...” Tôi cứ ấp a ấp úng mãi, hai tay xoắn xuýt lấy nhau.

Mãi một lúc sau tôi mới hít một hơi thật sâu dũng cảm ngược mắt nhìn anh, thấy anh vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời của tôi.

“Chu Hạo, em... em thích anh, thật đấy.” Lấy hết dũng khí ra để nói sau đó lại cúi gằm mặt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, mặt tôi lúc này chắc đỏ hơn mông khi rồi.

Nhưng đáp lại tôi là tiếng thờ dài của anh, tôi lúng túng nhìn anh.

“Ngốc, chỉ vì thế mà anh né tránh anh cả tuần này đấy hả?” Anh mỉm cười nhìn tôi, gương mặt đầy trách cứ.

Nhưng tôi không thêm đề ý, tôi chỉ biết, anh không chê cười tôi sao? Sẽ không từ chối thẳng thừng tôi đấy chứ?

“Em... em...” Tôi xấu hổ quá, không biết phải nói gì bây giờ nữa rồi.

“Thật ra thì... anh cũng thích em đấy nhóc ạ.”

Có phải tôi bị đói bụng nên choáng váng nghe nhầm hay không? Anh ấy nói anh ấy thích tôi, thích tôi đấy. Ôi trời, trái tim tôi sắp không còn là của tôi nữa rồi, mau đập chậm lại đi.

“Anh... anh nói thật sao? Sẽ không phải đùa em đấy chứ?” Tôi nhìn anh, đôi mắt lóe lên đầy hy vọng.

“Vậy làm thế nào mới không phải là đùa đây, hay là... thế này nhé.” Nói xong anh ôm lấy tôi, hôn nhẹ vào môi tôi một cái. Linh hồn bé nhỏ của bạn học Hứa Nhiễm đã bay lên trời xanh rồi.

Từ hôm đó, sau gần bốn tháng quen nhau, chúng tôi không còn là bạn bè đơn thuần nữa mà là mối quan hệ khác rồi, mối quan hệ thân mật hơn, tình cảm hơn và cũng làm tôi lớn khôn hơn.

Vì có thể theo kịp bước chân của anh, tôi ra sức học tập, chúng tôi quyết tâm sẽ thi vào một trường đại học, sẽ lại được ở cạnh nhau ngày ngày. Để làm được điều đó, tôi đã phải cố gắng rất nhiều, bỏ cả chôn chơi đùa thay vào đó ngày ngày tu chí học hành, đến ba mẹ và anh trai cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi chặc chặc rồi mà.

Ngày ngày tôi và anh vẫn rủ nhau đi học trên chiếc xe đạp của chính mình, cuối tuần sẽ dành một ngày đi chơi cùng nhau, một ngày rủ nhau đến thư viện học bài, anh sẽ dạy tôi học, còn tôi sẽ làm cô học trò chăm chỉ nghe bài dù thi thoảng có hơi tấy mấy trêu chọc anh.

Thế đấy, tình yêu đầu đời của tôi chỉ đơn giản là thế, có tình yêu đầu đẹp để trước khi tốt nghiệp cấp 3, có một tương lai sáng sủa có anh cùng thực hiện, cuộc sống ngày ngày trôi qua như vậy đã đủ cho tôi thấy thỏa mãn lắm rồi, tôi không cần anh nói lời hoa mỹ xuôi tai, tôi không cần anh làm gì cho tôi cả, anh chỉ là anh, là người nắm tay tôi đi hết quãng đường còn lại của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Từ Quả Bóng Màu Cam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.